

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหาการวิจัย

ด้วยพัฒนาการทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งหมายรวมถึงพัฒนาการด้านคอมพิวเตอร์ ด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร โทรคมนาคม ทำให้เกิดการตื่นตัวทางด้านเทคโนโลยีมากขึ้นเรื่อย ๆ สารสนเทศจึงเป็นกระแสที่ได้รับการกล่าวถึงในด้านการเป็นพลังขับเคลื่อนวงจร การเปลี่ยนแปลง ด้านต่าง ๆ เนื่องจากสารสนเทศเป็นทรัพยากรหลักในสังคมและถือเป็นทรัพยากรทางเศรษฐกิจ เป็นปัจจัยการผลิต เป็นสินค้าที่มีค่า มีราคา และงอกงามใช้ได้ไม่หมดสิ้น สารสนเทศเป็นแกนกลางของ กิจกรรมทั้งหมด ในการดำเนินชีวิต การตัดสินใจ การเพิ่มพูนประสิทธิภาพการบริหารจัดการและ การดำเนินงาน การสร้างมาตรฐานและการแข่งขัน ความต้องการ การเข้าถึงและการใช้สารสนเทศ ของประชาชนทุกหมู่เหล่า ทุกสาขาอาชีพกว้างขวางเพิ่มมากขึ้น ทั้งเพื่อการดำรงชีวิตประจำวัน การปฏิบัติงานในหน้าที่ความรับผิดชอบ และการเป็นพลเมืองตามสิทธิพื้นฐานของบุคคลมีการ พัฒนาการเข้าถึงสารสนเทศ ความโปร่งใส และการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร จึงมีคำกล่าวที่ว่า สารสนเทศคืออำนาจ สามารถชี้วัดความสำเร็จและความล้มเหลวขององค์กรได้ ทำให้ปริมาณของ ข้อมูล ข่าวสารและสารสนเทศต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็วในหลากหลายรูปแบบ โดยเฉพาะสื่อ อิเล็กทรอนิกส์ จึงทำให้เกิดภาวะการณ์ “ทะลักทะลวย” หรือ “การท่วมท้นของสารสนเทศ” (ชุดิมา ลัจจันนท์, 2544, 51) จึงเป็นเรื่องที่มีความจำเป็นที่ผู้ใช้สารสนเทศจะต้องมีความรู้ความเข้าใจใน การใช้สารสนเทศ ทั้งในด้านการเรียนรู้ ตลอดจนการดำรงชีวิตในสังคม ดังนั้น จึงเป็นความจำเป็น ของสถาบันการศึกษาทุกระดับ โดยเฉพาะสถาบันอุดมศึกษาที่จะต้องสร้างผู้เรียนให้เป็นผู้รู้ สารสนเทศเพื่อสู่สังคมการเรียนรู้ เป็นการประกันคุณภาพการศึกษา คนไทยและสังคมไทย ตามที่ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ได้ปฏิรูปการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เป็นธงนำ หรือหัวใจของการปฏิรูปการศึกษา (คณะอนุกรรมการปฏิรูปการเรียนรู้, 2543, 1) โดยมีสาระสำคัญ และแนวคิดที่ส่งเสริมบทบาทและความสำคัญของการรู้สารสนเทศ และความจำเป็นที่จะต้องสร้าง และส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นผู้รู้สารสนเทศ ดังนี้ (1) การพัฒนาผู้เรียนให้เป็นผู้รักการอ่าน ใฝ่รู้ เกิด การเรียนรู้ มีความรอบรู้ เรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง เรียนรู้ตลอดชีวิต (2) การส่งเสริมความ เข้มแข็งของชุมชน ให้ชุมชนมีการจัดการศึกษาอบรม การแสวงหาความรู้ ข้อมูล ข่าวสาร และรู้จัก เลือกรับรู้ภูมิปัญญาและวิทยาการต่าง ๆ (3) การวิจัยและพัฒนาถือเป็นอีกกระบวนการเรียนรู้หนึ่ง

ที่ส่งผลต่อการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ การส่งเสริมให้ผู้สอนสามารถวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละระดับ (4) การจัดบรรยากาศสภาพแวดล้อม สื่อการเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ทุกสถานที่ โดยมีการประสานความร่วมมือกันทุกฝ่าย และให้มีการเรียนรู้จากสื่อการเรียนการสอนและแหล่งวิทยาการประเภทต่าง ๆ (5) การส่งเสริมแหล่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตทุกรูปแบบ ได้แก่ ห้องสมุดประชาชน พิพิธภัณฑ์ หอศิลป์ สวนสัตว์ สวนสาธารณะ สวนพฤกษศาสตร์ อุทยานวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ศูนย์การศึกษา และนันทนาการ แหล่งข้อมูลและแหล่งการเรียนรู้อื่น ๆ (6) การผลิต การพัฒนา และการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา ซึ่งครอบคลุมแบบเรียน ตำรา หนังสือวิชาการ สื่อสิ่งพิมพ์อื่น ๆ วัสดุอุปกรณ์ และเทคโนโลยีเพื่อการศึกษาอื่น ๆ และประการสำคัญ การพัฒนาความรู้และทักษะของผู้เรียนในการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา ตามที่ระบุไว้ในหมวดที่ 9 มาตรา 66 ดังนี้ “มาตรา 66 ผู้เรียนมีสิทธิได้รับการพัฒนาขีดความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เพื่อการศึกษาในโอกาสแรกที่ทำให้ เพื่อให้มีความรู้ และทักษะเพียงพอที่จะใช้เทคโนโลยี เพื่อการศึกษาในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองได้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต”

การรู้สารสนเทศมีความสำคัญต่อการสร้างสังคมสารสนเทศและสังคมฐานความรู้ เป็นทักษะชีวิตที่จำเป็นในสังคมแห่งการเรียนรู้ ซึ่งองค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO, 2002, 1) ได้กำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ของมนุษย์เอาไว้ 4 ประการ คือ (1) Learn to know เรียนเพื่อให้มีความรู้และมีวิธีการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ สามารถนำความรู้วิธีการเรียนรู้ที่ได้มาไปต่อยอดได้ แสวงหาหรือผลิตและสร้างความรู้ใหม่เพิ่มขึ้นได้เรื่อย ๆ (2) Learn to do เรียนเพื่อที่จะทำเป็น หรือใช้ความรู้ไปประกอบอาชีพและสร้างประโยชน์แก่สังคม (3) Learn to live with the others เรียนเพื่อดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับคนอื่น ๆ ในสังคมอย่างมีความสุขและสร้างสรรค์ (4) Learn to be เรียนเพื่อที่จะเป็นผู้ที่รู้จักตนเองอย่างถ่องแท้ สามารถพัฒนาตนได้เต็มตามศักยภาพ หรือพัฒนาตนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ (คณาจค์ เศษฐบุตร, 2551, 13-14)

จากที่กล่าวมาสะท้อนให้เห็นได้ว่าการรู้สารสนเทศมีบทบาทและมีความสำคัญต่อการศึกษาในทุกๆระดับ ตั้งแต่ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา เนื่องจากสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ตระหนักถึงความสำคัญของการรู้สารสนเทศ ในการเป็นพื้นฐานที่นำไปสู่การเรียนรู้ด้วยตนเองและการเรียนรู้ตลอดชีวิต ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 เพราะการรู้สารสนเทศทำให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต อันเป็นกลไกนำไปสู่บุคคลมีการพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนอยู่เสมอ และหากประเทศใดมีประชาชนที่มีการเรียนรู้ตลอดชีวิต ก็ถือได้ว่าทรัพยากรมนุษย์ของประเทศนั้น ๆ ย่อมมีคุณภาพดีกว่าประเทศอื่น ๆ และการรู้สารสนเทศยังเป็นวิธีแห่งการมีอำนาจของบุคคลในสังคมสารสนเทศอีกด้วย ดังนั้นประชากรที่เป็น

ผู้รู้สารสนเทศจึงถือได้ว่าเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่ามากที่สุดของประเทศในยุคนี้ (สมาน ลอยฟ้า, 2544, 3)

นอกเหนือจากการเป็นผู้รู้สารสนเทศ และการเรียนรู้เพื่อการมีจริยธรรมในการอยู่ร่วมกันในสังคมแล้ว ปัจจุบันนี้การรู้สารสนเทศเพียงอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอต่อการดำเนินชีวิตในยุคสังคมดิจิทัล ความเจริญทางเทคโนโลยีและการสื่อสารมีการขยายตัวเติบโตขึ้นอย่างก้าวกระโดด การใช้ชีวิตประจำวันในยุคนี้จึงเปลี่ยนแปลงไปมาก มนุษย์พึ่งพาเทคโนโลยีแทบทุกขั้นตอน โดยใช้เทคโนโลยีเป็นเครื่องมืออำนวยความสะดวก ทั้งการใช้ชีวิตประจำวัน การเรียนการสอน ภาคธุรกิจ และอื่น ๆ อีกมากมาย ความสำคัญของการรู้สารสนเทศในปัจจุบันจึงไม่จำกัดแค่เพียงตระหนักว่าเมื่อใดที่ต้องการสารสนเทศ ความสามารถในการค้นหา ประเมิน ประมวลผล การใช้และการสื่อสารสารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพเพียงเท่านั้น แต่ทักษะอีกประการหนึ่งที่กำลังได้รับความสนใจและเอื้อต่อการเป็นผู้รู้สารสนเทศที่แท้จริง นั่นก็คือ “การรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร” ซึ่งกำลังกลายเป็นปัจจัยหลักของระบบการจัดการศึกษาและการเรียนการสอน และขยายออกไปสู่การใช้กันอย่างแพร่หลายในชีวิตประจำวันอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะในสถานศึกษา การจัดการเรียนการสอนไม่ว่าจะเป็นระบบในโรงเรียน นอกโรงเรียน และการศึกษาตามอัธยาศัยก็ตาม จากการปฏิรูปการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษานั้น จะเห็นได้เมื่อบริบทด้านวิถีชีวิตในสังคมเปลี่ยนเข้าสู่ยุคเทคโนโลยีสารสนเทศอย่างรวดเร็วและกว้างขวาง ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงนี้ ทำให้ยากต่อการปฏิเสธที่จะไม่ยอมรับเทคโนโลยีสารสนเทศ ทำให้เทคโนโลยีการศึกษาและการเรียนการสอนต้องมีการปรับเปลี่ยนเช่นกัน จากเดิมที่เน้นการใช้เทคโนโลยีในการสอน มาสู่การใช้เทคโนโลยีในการเรียนมากขึ้น การพัฒนาการเรียนการสอนได้ประยุกต์วิธีจากในระบบสู่การปฏิบัติไปพร้อม ๆ กับการประยุกต์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารกับระบบการเรียนมากขึ้น ทั้งผู้เรียนและผู้สอนจำเป็นต้องเพิ่มขีดความสามารถด้านเทคโนโลยีและการสื่อสารการศึกษาในส่วนของเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร หรืออาจเรียกได้ว่า “ทักษะการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร” ให้มากขึ้น ดังปรากฏในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 กล่าวถึงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อการศึกษาไว้ในหมวดที่ 9 เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา มาตรา 63 ถึง 69 อย่างชัดเจน (ไชยยศ เรืองสุวรรณ, 2548, 2-4) ในแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2545 ถึง 2559 ได้กำหนดเป้าหมายและกรอบดำเนินการในนโยบายข้อ 10 การพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา และการพัฒนาประเทศ เช่น มีการใช้เทคโนโลยีเพื่อพัฒนาคุณภาพและประสิทธิภาพของการศึกษาอย่างทั่วถึง และทัดเทียมกันทุกเขตพื้นที่การศึกษาที่มีความเชื่อมโยงกันเป็นเครือข่ายอย่างเป็นระบบ ประชาชนทุกคนเห็นความสำคัญและประโยชน์ของการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษาและสามารถที่จะใช้เทคโนโลยีดังกล่าวในการเพิ่มพูนความรู้และ

การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง เพื่อประโยชน์ในการประกอบอาชีพและการดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข ตามสมควร ส่งเสริมหน่วยงานทุกระดับและสถานศึกษาทุกแห่งให้มีระบบฐานข้อมูลที่เชื่อมโยง และสามารถใช้ประโยชน์ร่วมกันได้ การใช้เทคโนโลยีเพื่อลดความเหลื่อมล้ำ และเพิ่มคุณภาพของการศึกษาอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ

จะเห็นได้ว่าการรัฐสารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เป็นสิ่งที่เข้ามามีบทบาทในทุกวงการมากขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งไม่อาจหลีกเลี่ยงหรือปฏิเสธการรับเทคโนโลยีสารสนเทศได้ โดยเฉพาะด้านการศึกษา ซึ่งถือได้ว่าเป็นหัวใจหลักในการพัฒนาบุคคลให้มีคุณภาพ ผู้วิจัยจึงเลือกที่จะศึกษาการรัฐสารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย เนื่องจากนักศึกษาระดับอุดมศึกษามีความต้องการทักษะในการเรียนรู้ด้วยตนเอง รวมทั้งมีความต้องการในการเข้าถึงสารสนเทศที่มีอยู่อย่างมากมายผ่านทางเทคโนโลยีสมัยใหม่ เพื่อส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิตต่อไป จึงเป็นความจำเป็นที่สถาบันการศึกษาจะต้องสร้างผู้เรียนให้เป็นผู้รัฐสารสนเทศสู่สังคมการเรียนรู้ เพื่อจะได้เข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้ ผู้วิจัยเลือกมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานีเป็นกรณีศึกษา เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่มีความหลากหลาย ทั้งทางด้านวัฒนธรรม ภาษา สาขาวิชาที่เปิดสอน และการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานีเป็นสถาบันที่จัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาให้กับนักศึกษาในพื้นที่ภาคใต้มาเป็นเวลายาวนาน มีหลักสูตรการเรียนการสอนระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก มีการเปิดสอนใน 6 คณะวิชา และ 1 วิทยาลัย ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะศึกษาศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ คณะวิทยาการสื่อสาร คณะศิลปกรรมศาสตร์ และวิทยาลัยอิสลามศึกษา และตระหนักถึงความสำคัญของผู้เรียนที่เป็นผู้รัฐสารสนเทศจึงได้มีการสนองตอบต่อพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 โดยมีกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ พร้อมทั้งใช้เทคโนโลยีเป็นเครื่องมือในการเอื้ออำนวยให้เกิดการเรียนรู้ ส่งเสริมให้มีหน่วยงานที่เป็นส่วนสนับสนุนการเรียนรู้ของนักศึกษา ได้แก่ หอสมุดจอห์นเอฟ เคนเนดี สถาบันวัฒนธรรมศึกษากัลยาณิวัฒนา และศูนย์คอมพิวเตอร์ เพื่อเป็นสถานที่ในการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ให้แก่นักศึกษา มหาวิทยาลัยยังสร้างระบบการเรียนรู้ผ่านห้องเรียนเสมือนที่นักศึกษาสามารถเรียนรู้ได้ตลอดทุกที่ ทุกเวลา รวมทั้งมีฐานข้อมูล และหนังสืออิเล็กทรอนิกส์เป็นจำนวนมาก ถือได้ว่าเป็นสื่อการเรียนการสอนที่สำคัญในการพัฒนานักศึกษาให้เป็นผู้รัฐสารสนเทศและรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมากขึ้น ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นว่าเป็นกรณีศึกษาที่น่าสนใจ ประเด็นที่ผู้วิจัยให้ความสนใจที่จะศึกษาในครั้งนี้ คือด้านการเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการรัฐสารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารที่มีผลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา เพราะ

ต้องการทราบว่า การรู้สารสนเทศกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยมีความสัมพันธ์กันหรือไม่ และนอกจากนี้ยังได้เพิ่มเติมประเด็นด้านการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารว่ามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยหรือไม่ อย่างไร ด้วยเห็นถึงความสำคัญของทักษะทางด้านการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ที่เริ่มเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษามากขึ้นเรื่อย ๆ ผู้วิจัยมีความคาดหวังว่าผลการวิจัยจะได้เป็นแนวทางที่เป็นประโยชน์แก่มหาวิทยาลัยในการกำหนดยุทธศาสตร์เพื่อส่งเสริมการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 6 ระดับ ได้แก่ ระดับอ่อนมาก อ่อนพอใช้ ดี ดีมาก และดีเยี่ยม

2. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

3. ศึกษาปัญหาการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

คำถามของการวิจัย

นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันมีระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร และมีความสัมพันธ์กันหรือไม่ และนักศึกษามีปัญหาด้านการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอย่างไร

สมมุติฐานในการวิจัย

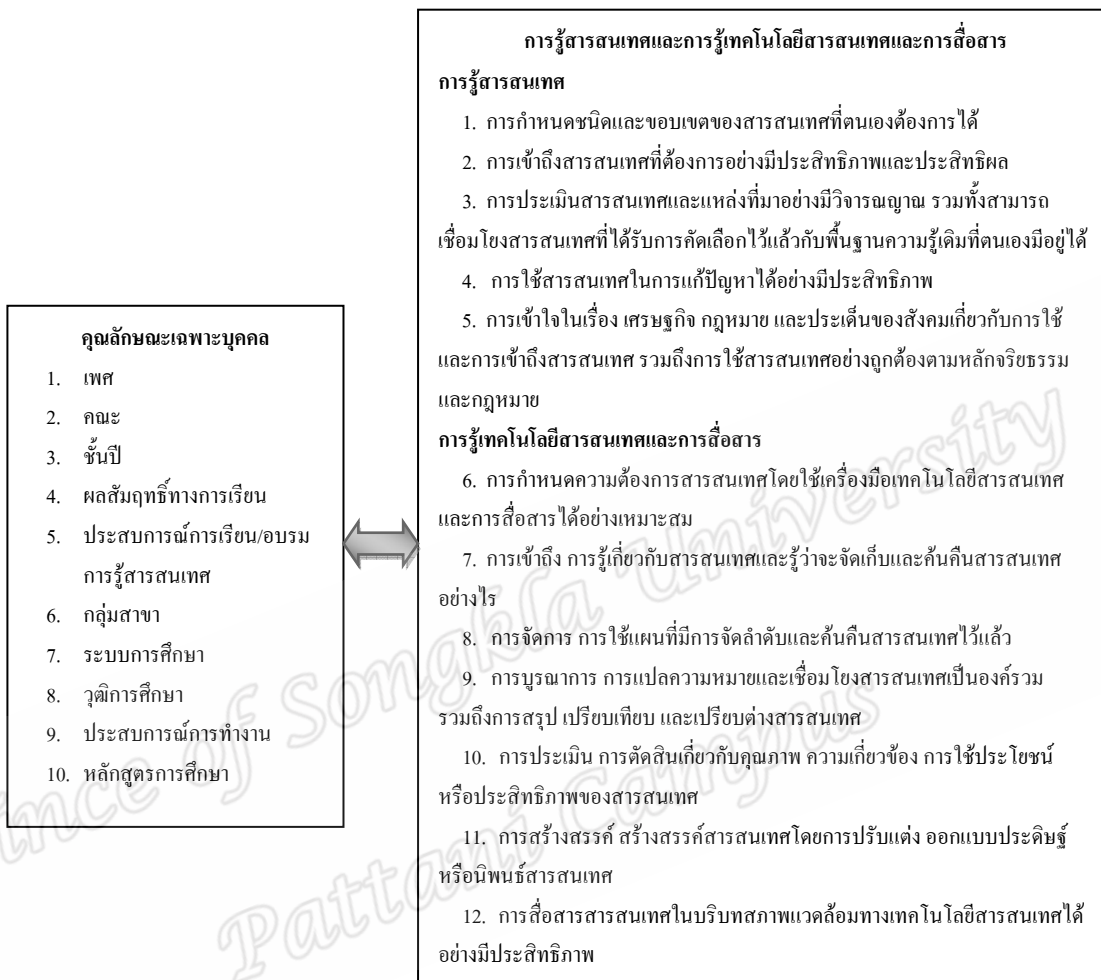
นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ถึง 4 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานีที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันจะมีระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารแตกต่างกัน

กรอบแนวคิดเชิงทฤษฎี

ผู้วิจัยได้ศึกษามาตรฐานการรู้สารสนเทศระดับอุดมศึกษาของสมาคมห้องสมุดมหาวิทยาลัยและวิจัยแห่งสหรัฐอเมริกา (ACRL, 2000) และการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (The iSkills, 2007, 3) สรุปตัวแปรและแนวคิดที่ได้จากการศึกษาที่สอดคล้องกับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ดังนี้

Prince of Songkla University
Pattani Campus

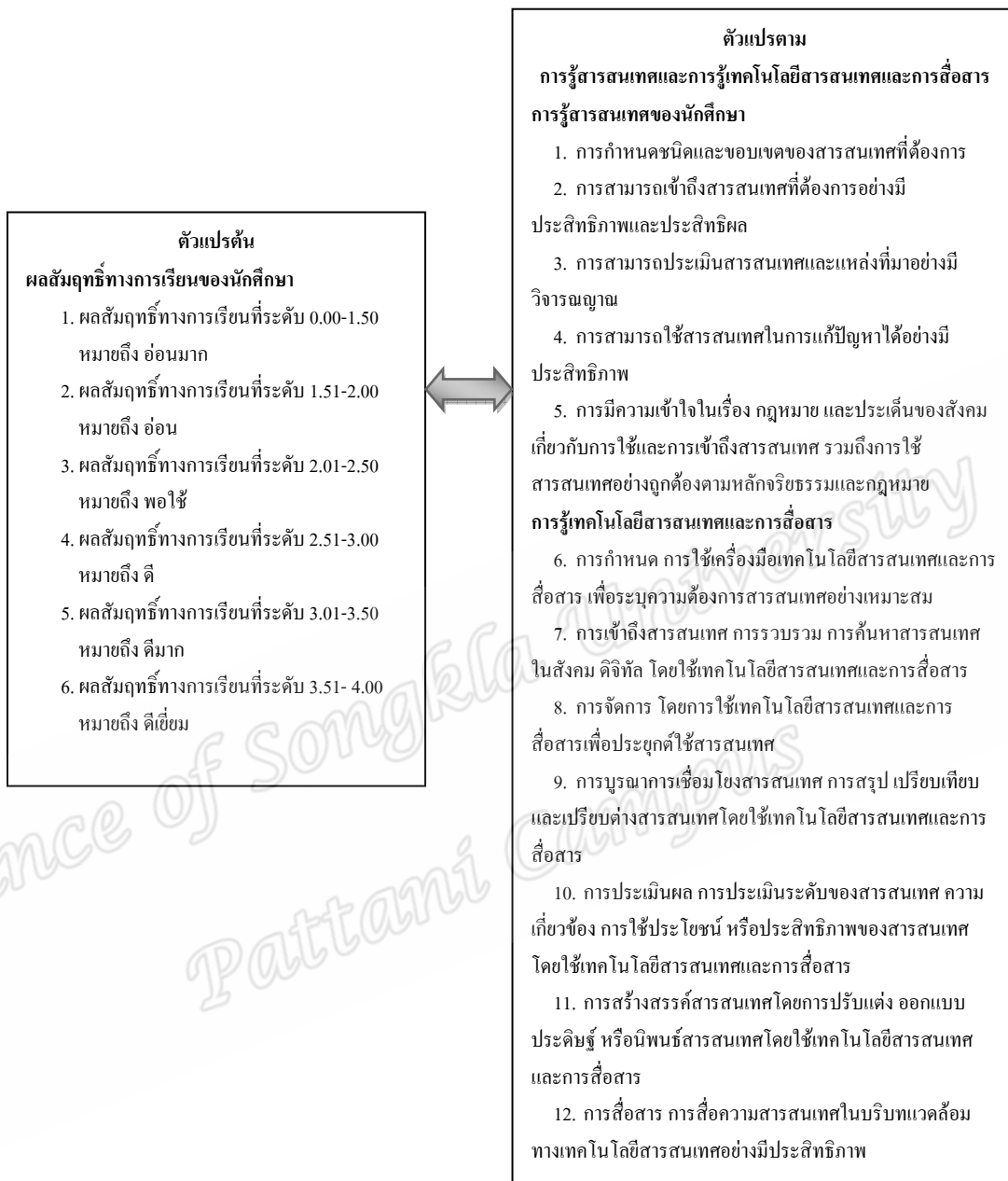
การรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

ภาพประกอบ 1 แสดงกรอบแนวคิดเชิงทฤษฎีการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากกรอบแนวคิดเชิงทฤษฎีการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ผู้วิจัยได้เลือกตัวแปรที่จะศึกษาตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 ถึง 4 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี เพื่อใช้เป็นกรอบแนวคิดการวิจัย ดังนี้

ภาพประกอบ 2 แสดงกรอบแนวคิดการวิจัยการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ชั้นปีที่ 2 ถึง 4 ประจำปีการศึกษา 2554

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น

1.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี (งานทะเบียนและสถิตินักศึกษา, 2553)

1.1.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับ 0.00-1.50 หมายถึง ผลการเรียนอยู่ในระดับอ่อนมาก

1.1.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับ 1.51-2.00 หมายถึง ผลการเรียนอยู่ในระดับอ่อน

1.1.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับ 2.01-2.50 หมายถึง ผลการเรียนอยู่ในระดับพอใช้

1.1.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับ 2.51-3.00 หมายถึง ผลการเรียนอยู่ในระดับดี

1.1.5 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับ 3.01-3.50 หมายถึง ผลการเรียนอยู่ในระดับดีมาก

1.1.6 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับ 3.51-4.00 หมายถึง ผลการเรียนอยู่ในระดับดีเยี่ยม

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ การรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบถึงผลการเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาเปรียบเทียบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษากับการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

3. ทราบปัญหาการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัย ซึ่งจะเป็ประโยชน์ต่อมหาวิทยาลัยในการวางแผนด้านการจัดการเรียนการสอน เพิ่มเติมรายวิชาเสริมในหลักสูตรด้านคอมพิวเตอร์ ด้านการรู้สารสนเทศ ด้านการใช้ทรัพยากรสารสนเทศ รวมถึงการจัดสิ่งอำนวยความสะดวก สร้างบรรยากาศให้มหาวิทยาลัยเป็นแหล่งเรียนรู้ ซึ่งได้แก่ การมีศูนย์คอมพิวเตอร์ ห้องเรียนเสมือน ห้องสมุด อุปกรณ์เทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อให้ นักศึกษามีทักษะในด้านการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมากขึ้น

นิยามศัพท์ปฏิบัติการ

การรู้สารสนเทศ (Information Literacy) หมายถึง ความรู้ความสามารถของนักศึกษาเกี่ยวกับสารสนเทศ ลักษณะดังนี้ สามารถกำหนดชนิดและขอบเขตของสารสนเทศที่ตนเองต้องการได้ สามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล สามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งที่มาอย่างมีวิจารณญาณ รวมทั้งสามารถเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้รับการคัดเลือกไว้แล้วกับพื้นฐานความรู้เดิมที่ตนเองมีอยู่ได้ ในฐานะบุคคลหรือสมาชิกของกลุ่มสามารถใช้สารสนเทศในการแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีความเข้าใจในเรื่องเศรษฐกิจ กฎหมาย รวมถึงการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย

การรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร หรือการรู้ไอซีที (ICT Literacy) หมายถึง การรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษา ประกอบด้วยทักษะที่จำเป็น ได้แก่ การกำหนดขอบเขตสารสนเทศ การเข้าถึง จัดการ บูรณาการ ประเมิน สร้างสรรค์ และการสื่อสาร โดยที่การรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร จะหมายถึงกิจกรรมต่าง ๆ ที่มีการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและเทคโนโลยีการสื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ อย่างเหมาะสม เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการ โดยผสมผสานกันระหว่างเทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์ ส่วนเทคโนโลยีการสื่อสาร หมายถึง เทคโนโลยีที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารรวมถึงการเชื่อมโยงกันเป็นเครือข่าย เช่น โทรคมนาคม เครือข่ายสื่อสาร เครือข่ายคอมพิวเตอร์ เครือข่ายอินเทอร์เน็ต

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ซึ่งกำลังศึกษาในระดับชั้นปีที่ 2 ถึง 4 ปีการศึกษา 2554

คณะวิชา หมายถึง คณะวิชาที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานีเปิดสอนจำนวน 6 คณะ 1 วิทยาลัย ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะศึกษาศาสตร์ คณะวิทยาการสื่อสาร คณะรัฐศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ และวิทยาลัยอิสลามศึกษา

ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษา ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับ 0.00-1.50 หมายถึง ผลการเรียนอยู่ในระดับอ่อนมาก
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับ 1.51-2.00 หมายถึง ผลการเรียนอยู่ในระดับอ่อน
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับ 2.01-2.50 หมายถึง ผลการเรียนอยู่ในระดับพอใช้
4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับ 2.51-3.00 หมายถึง ผลการเรียนอยู่ในระดับดี
5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับ 3.01-3.50 หมายถึง ผลการเรียนอยู่ในระดับดีมาก
6. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับ 3.51- 4.00 หมายถึง ผลการเรียนอยู่ในระดับดีเยี่ยม